

Eylül

– Mustafa Kara · 02 Ekim 2014

//Her başlangıcın sonu mutlaka vardır//

Fırtınalarla boğuştum alabora olmadım dimdik ayaktayım
Yarınlara kalanlar sadece yanıltıcı umutlar
Ömrümüzü bitiren
Saatin tik tak sesleri
Ve rüzgârda savrulup giden takvim yaprakları
Taze, unutulmaz hatıralar da barındırsa
Yüreğim tarumar olmuş
Ve...
Eylül...
Bitti bitecek işte...
Eylül hazan ayı
Kehribar sarısına kaçmış
Hüznün rengârenk tonlarıyla girer gönüllere
Soru işaretleriyle dolu
Noktalama işaretleri hakimdir benliğinde.
Yazdan kalan bir gün
Kışı hatırlatan kanıma girdiğin sıcak dürtüler
Tüm bedenimdeki dengeleri alt üst ederken
Zemheri ayazında sımsıcak yüreğinle geldiğin gibi
Geldi ve
Gitti gidecek
Eylül...
Nede olsa adı eylöldü
Tırnak içine almıştım adını “sevda”
Şiirlerimde dizelerime sevgiyle başladım
Akıbetimiz ne olacaktı, tamamlayamadım
Sen, hep düşlerini fısıldadın
Ve inadına kaçtın,
Hem de hiç zaman bile kaybetmedin...
Kalemim seni yazar oldu,
Ama yüreğim gibi, öznesi olmayan cümlelerim de yorgundu
Hep hüzne boğdu
Ne de olsa

Adı...
Eylüldü...
Doğaldır, zamanıydı, mevsimiydi
Ona sadece hüznün yakışır
Zamansız da değildi hiç bir şey
Yaprakların dökülmesi
Ya da
Benim dağılmam!
Hepsinin tam zamanıydı.
Ve yağmurlar esir alır,
Toprak ıslandıkça, ılık ılık
Kokusu geldikçe
Düşersin gönüllere...
O zemheri ayazında ki sıcak sabaha inat
Yeni yetme sevdalara nispet edercesine
Eylül de bitti...
İşte benim kaderim,
Yoldaşım olur her daim hüznün
“İyi ki varsın” dese de
Fiilen varlığı olmasa da
Sevdası yüreğime kazınsa da
Yokluğunda ki acılarla
Ben senin
Hüznün benim yolumda...
Ve bitti
Eylül...
Mustafa KARAAHMETOĞLU
28.09.2014